

Der gik nogle Timer, før Lægen kom. Per fik i sin Ensomhed god Tid til at fantasere sig ind i den Forestilling, at disse gentagne og for hver Gang heftigere Sygdomsanfald kunde være Forbud paa Døden.

Dø allerede nu? Fireogtyve Aar gammel! Med sit Livsværk ufuldført, ja end ikke paabegyndt! Det vilde være ganske meningsløst, fuldkommen ulogisk — som Livet overhovedet var det.

Ja, det Standpunkt var forlængst tilbagelagt, da han overmodig trodsede Døden i den Indbildning, at Livet ikke kunde undvære ham, at hans Evner og Kræfter var nødvendige for Tingenes Opretholdelse og Udvikling i hans Fædreland. Nu vidste han bedre, at Naturen var rig nok til at turde være ødsel, at der var gaaet endnu større Evner i Graven uden at have faaet sig udfoldet. Knokkelgæsten spurgte ikke om Forlov. Som Solen skinnede baade paa retfærdige og uretfærdige, greb han, Mørkemanden med de tomme Øjenhuler, iblinde mellem kaldede og ukaldede uden Hensyn til Nyttetvirkningen.

Den Gru for Tilintetgørelsen, der havde siddet Per i Kroppen siden hin Dag, da han blev Vidne til den gamle Højbaadsmands uhyggelige Endeligt, og som var bleven fornyet ved Faderens Dødsleje, havde i den senere Tid igen fortaget sig noget. Som han laa der i den store Pragtseng, under et farvestraalende Silketæppe, og beredte sig paa at